

بیگاری دانشجویی

تامین مخارج تحصیل، بزرگترین دغدغه ی فکری دانشجویانی را تشکیل می دهد که از طبقه کارگر وارد دانشگاهها می شوند. هزینه سنگین اجاره ی خوابگاه و تهیه خوراک و پوشاک در شرایطی که دانشجو از نظر مالی مستقل نمی باشد و از خود تولیدی ندارد، بر عهده ی خانواده ی اوست. خانواده ای که مشکلات عدیده ای در جامعه ی سرمایه داری و اقتصاد بیمار آن، گریبانگیرش شده است و به همین دلیل توانایی پشتیبانی از فرزندان خود را ندارد. بسیاری از فرزندان طبقه ی کارگر در نتیجه فقر قید ادامه ی تحصیل را زده، پیشه ی والدین خود را دنبال می کنند. استعداد های درخشانی از بین می رود و از درون نیروی کار استثمار شده، نیروی انسانی تازه نفس زاییده می شود. اما با وجود تمام محدودیتها، باز هم عده ای ناچیز از آنها در مقایسه با طبقات اجتماعی مرفه، با غلبه بر موانع بیشماری که جامعه سرمایه داری در مقابلشان قرار داده است، وارد دانشگاهها می شوند و این بار با افسردگی ناشی از فقر و تحقیر آن، دچار افت تحصیلی شده و ناچار به ترک تحصیل می شوند و در موارد حادتر خودکشی می کنند.

در این میان همچون گفتارهایی که اطراف لاشه یی نیمه جان به انتظار می نشینند، سرمایه داری سعی می کند بهترین استفاده را از فاجعه ببرد. با شروع هر ترم انواع و اقسام آگهیهای کار دانشجویی بر درو دیوار دانشگاه، دانشجویان تحت فشار را وسوسه می کند برای آنکه ساعات با ارزشی از زندگی خود را در مقابل دستمزدی بسیار ناچیز از دست بدهد. نکته مهم این است که هیچ قانونی در این مورد وجود ندارد و در هیچ یک از این آگهیها از دستمزد پرداختی چیزی نمی نویسند. بسیاری از دانشجویان به مدت یک ترم بیگاری می کنند و در آخر متوجه می شوند که در مقابل ساعتی ۱۰۰ تومان کار کرده اند! مبلغی آنقدر ناچیز که بعد از چند ماه نصیبشان شده است و نخستین و مهمترین پیامدان افت تحصیلی است، چراکه با حجم سنگین کار دیگر فرصتی برای مطالعه و پیشرفت تحصیلی باقی نمی ماند. اکثر کارهایی که به دانشجو محول می شود کارهای خدماتی چون فروش ژتون غذا، تنظیم پرونده ها و کار در کتابخانه دانشگاه است، که بی ارتباط با رشته تحصیلی دانشجو، خلاقیت وی را از بین می برد. مسئولین دانشگاهها با سوء استفاده از مشکلات اقتصادی دانشجویان، وظایفی را که باید با استخدام نیروی کار و بستن قرارداد کار با دستمزد معین، انجام شود را با صرف کمتر از یک دهم حقوقی که به یک کارمند پرداخته می شود توسط طرح کار دانشجویی انجام می دهند. برای مثال بسیاری از دانشجویان ارشد، کلاسهای حل التمرین را با دریافت ساعتی ۵۰۰ تومان برگزار می کنند در حالیکه این مقدار در مقایسه با کلاسهای خصوصی خارج از دانشگاه بسیار ناچیز است.

سیستم اداره ای دانشگاههای ایران از فساد مستثنی نبوده و همچون سایر ادارات دولتی دیگر، پستهای ویژه و حتی غیر ویژه آن در انحصار افرادی است که نه از روی ضابطه که بر اساس روابط استخدام شده اند و به هیچ وجه خود را مسئول جوابگویی به ارباب رجوع ندانسته و با استفاده از بودجه ی دانشگاه، و تشخیص خود تقاضای دانشجو برای کار می دهند و وظایف خود را به این طریق انجام می دهند. متاسفانه با وجود تمام آگاهیها از ماهیت شغل موقتی که ارائه می شود باز هم عده ای از دانشجویان به ناچار مجبور می شوند برای تامین اندکی از مایحتاج مورد نیازشان به کار دانشجویی بپردازند.

این در حالی است که همکلاسیهای مرفه آنها با در اختیار داشتن امکانات وسیع مالی از نظر تحصیلی موفق تر و از لحاظ جسمی و روانی در وضعیت بسیار بهتری قرار دارند.

این است یکی از بیشمارترین نتایجی که در یک جامعه ی سرمایه داری، دامان طبقات تحت ستم را می گیرد و آن را همواره در این وضعیت اسف بار مزد بگیر ی پابرجا نگاه می دارد.

در این موقعیت، جوانان سوسیالیست خواهان این هستند که کلیه کسانی که مایل به ادامه تحصیل دانشگاهی هستند، صرف نظر از موقعیت اجتماعی شان، قادر به چنین امری باشند. جوانان بدون بضاعت باید بتوانند بدون فشار مالی در دانشگاه (انتقاعی و غیر انتقاعی) مشغول تحصیل شده و بودجه ای نیز برای مسکن و مخارج آنها در دوره تحصیلی به آنها تعلق گیرد. دولت موظف است که همه این مخارج را برای فرزندان کارگران تامین کند. همه دانشجویان صرف نظر از موقعیت اجتماعی شان از حقوق برابر برخوردار هستند.

اگر دولت و نمایندگان آن در دانشگاهها قادر به انجام این وظایف ابتدایی نباشند؛ جوانان خود متکی بر نیروی خود، با ایجاد تشکل های مستقل دانشجویی در هر دانشگاهها دروازه های دانشگاهها را بر روی فرزندان کارگران باز می کنند. جوانان سوسیالیست خواهان این هستند که اساتید دانشگاهی با آنها همراهی کنند و در مقابل اجحافات دولت در کنار دانشجویان قرار گیرند.

رزا جوان Javan1378@hotmail.com

۲۲ دی ۱۳۸

[http:// www.javaan.net](http://www.javaan.net)